

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องนี้มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

การสอบมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการสอนอย่างมาก จนเราไม่สามารถทำสิ่งหนึ่ง โดยไม่คำนึงถึงอีกสิ่งหนึ่งได้ เพช (Paige) ได้กล่าวถึงการสอบไว้ว่า "การสอบเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีพอ ๆ กับเป็นเครื่องมือสำหรับประเมินผล"^๑ แบล (Blair) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการสอบและการสอนไว้ว่า "การสอบเป็นการสอนชนิดหนึ่ง"^๒

การที่การสอบสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ จนมีผู้กล่าวว่า เป็นการสอนชนิดหนึ่งนั้น ออร์นไคค์ และ ฮาเกน (Thorndike and Hagen) ได้อธิบายว่า เป็นเพราะ

แบบสอบที่สร้างอย่างดี และใช้อย่างได้ผล สามารถใช้เป็นแรงจูงใจในการสร้างนิสัยในการเรียนที่ดี แก่ข้อผิดพลาดที่ถูกต้อง และเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่สัมฤทธิ์ผล การเรียนรู้ได้ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าแบบสอบนั้นสร้างขึ้นอย่างไม่ดี ไม่มีหลักเกณฑ์ ก็ย่อมไม่สัมฤทธิ์ผลตามความปรารถนา ขบวนการทดสอบสามารถควบคุมประสิทธิภาพของการเรียนรู้ บางทีอาจกล่าวได้ว่า ดีกว่าเครื่องมือการสอนชนิด ๆ เสียอีก"

ความหมายของการสอบ

ในเรื่องความหมายของการสอบนั้น ดร. ขวาล แพร์ตกุล กล่าวว่า "การวัดผลหรือการสอบเป็นขบวนการที่จะให้ได้มาซึ่งจำนวนหรือปริมาณ เพื่อจะนำไปสู่การประเมินค่า

^๑Donald D. Paige, "Learning While Testing," Journal of Educational Research, 95 (February, 1966), p.p. 276-277.

^๒Glenn M. Blair, et al , Educational Psychology, (2d. ed.; New York : Macmillan, 1962), p. 272.

^๓Robert L. Thorndike and Elizabeth Hagen, Measurement and Evaluation in Psychology and Education, (3d. ed.; New York : Wiley International, 1969), p. 27.

ศรัทธาผลสัมฤทธิ์ของการศึกษา ทั้งครูและ เด็ก"^๑

อนันต์ ศรีโสภาก กล่าววว่า

การสอบ คือ วิธีการอันมีระบบในการเปรียบเทียบพฤติกรรมของนักเรียนตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป การสอบมีหลายชนิดและมีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน แล้วแต่ความมุ่งหมายในการสอบ ลักษณะของการสอบ ตัวผู้ถูกสอบ เนื้อหาในการสอบ ขอบเขตของเนื้อหา วิธีการสร้าง การให้คะแนน ตลอดจนความยากของข้อสอบ

การสอบเป็นการกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้เกี่ยวกับค่าของตัวแปรบางตัวที่มีความสำคัญสำหรับการแก้ปัญหาบางประการ จึงกล่าวได้ว่าการสอบเป็นขบวนการแก้ปัญหา^๒

ประเภทของแบบสอบ

ชวาล แพร์ตกุล ได้แบ่งแบบสอบที่ใช้ในโรงเรียนออกเป็น ๓ ประเภทใหญ่ ๆ คือ

๑. แบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) แบ่งออกเป็น
 - ก. แบบสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher-made Test)
 - ข. แบบสอบมาตรฐาน (Standardized Test)
๒. แบบสอบความถนัด (Aptitude Test) แบ่งออกเป็น
 - ก. แบบสอบความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude Test)
 - ข. แบบสอบความถนัดจำเพาะ (Specific Aptitude Test)
๓. แบบสอบบุคคลกับสังคม (Personal-social Test) หรือ การปรับตัว แบ่งเป็น

^๑ชวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล, หน้า ๒๑.

^๒อนันต์ ศรีโสภาก, รายงานการพัฒนาการทดสอบมัธยมศึกษา, (กรุงเทพฯ : กองส่งเสริมและวัดผลการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๔), หน้า ๒.

ก. แบบสอบทัศนคติ (Attitude)

ข. แบบสอบความสนใจ (Interest) และ อื่น ๆ^๑

ส่วน แฮร์ริส (Harris) ได้แบ่งแบบสอบออกเป็น ๓ ประเภท ดังนี้

๑. แบบสอบสมรรถนะ (Proficiency Test) คือ แบบสอบเพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนที่มีอยู่เดิมว่ามีมากน้อยเพียงใด หรือเพื่อสำรวจความพร้อมของผู้เรียน เพื่อที่จะได้จัดเข้าชั้นเรียนได้ถูกต้อง

๒. แบบสอบความถนัด (Aptitude Test) คือ แบบสอบเพื่อวัดความถนัดทางการเรียนของผู้เรียน

๓. แบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) คือ แบบสอบเพื่อสำรวจผลการเรียนของผู้เรียนและการสอนของครู^๒

ฮีตัน (Heaton) ได้แบ่งแบบสอบออกเป็น ๕ ประเภท คือ

๑. แบบสอบความก้าวหน้า (Progress Tests) คือแบบสอบเพื่อวัดความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียนเป็นระยะ ๆ มักใช้ในห้องเรียน และสามารถใช้เป็นเครื่องกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ และใช้วัดข้อบกพร่องในการเรียนการสอนเป็นเรื่อง ๆ

๒. แบบสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement or Attainment Tests) เป็นแบบสอบที่ใช้กันอย่างเป็นทางการมากกว่าแบบสอบความก้าวหน้า และใช้เพื่อวัดผลตามหลักสูตร (เช่น แบบสอบปลายภาค, แบบสอบเพื่อสำเร็จการศึกษา, แบบสอบสาธารณะ) เป็นแบบสอบที่ใช้วัดว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถถึงเกณฑ์ตามหลักสูตรหรือไม่

๓. แบบสอบสมรรถนะ (Proficiency Tests) เป็นแบบสอบเพื่อวัดความสามารถของนักเรียนคนใดคนหนึ่งในเรื่องหาหรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนต่อไป เพื่อดูว่านักเรียนผู้นั้นมีความรู้ ความสามารถพอที่จะเรียนวิชาที่จะต้องเรียนนั้น ๆ ได้หรือไม่ เป็นแบบสอบที่ใช้วัดก่อนการเรียนการสอน

^๑ชวาล แพร์ติกุล, เทคนิคการวัดผล, หน้า ๑๑๑.

^๒Harris, Testing English as a Second Language, p.p. 3-4

๔. แบบสอบความถนัด (Aptitude Tests) เป็นแบบสอบเพื่อวัดพฤติกรรมในการเรียนภาษาคำต่างประเทศ เพื่อประเมินว่านักเรียนมีข้อบกพร่องในด้านการฟังเสียง การเขียน หรือ ระบบไวยากรณ์ของภาษาที่จะเรียนหรือไม่ ใช้สำหรับวัดก่อนการเรียนการสอน

๕. แบบสอบวินิจฉัย (Diagnostic Tests) เป็นแบบสอบเพื่อหาข้อบกพร่องหรือ ปัญหาจุดใดจุดหนึ่งในการเรียนการสอน เพื่อจะได้สามารถวางแผนในการแก้ไขได้อย่างเหมาะสม แบบสอบชนิดนี้อาจใช้แบบสอบความก้าวหน้า แบบสอบสัมฤทธิ์ผล หรือแบบสอบ-สมรรถนะแทนก็ได้^๑

คุณสมบัติของแบบสอบที่ดี

ฮีตัน (Heaton) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของแบบสอบที่ดีไว้ว่า แบบสอบที่ดีควรมีคุณสมบัติดังนี้

๑. ความตรง (Validity) คือ ความสามารถวัดในสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ตรง
๒. ความเที่ยง (Reliability) คือ สามารถวัดได้ผลสม่ำเสมอ ถ้านำแบบสอบนั้นไปใช้วัดนักเรียนกลุ่มเดิมซ้ำอีก คะแนนที่นักเรียนคนหนึ่ง ๆ ได้รับ จะต้องตรงกับคะแนนที่นักเรียนคนนั้น ๆ ได้จากการทดสอบครั้งแรก
๓. อำนาจจำแนก (Discrimination) แบบสอบที่ดีจะต้องสามารถแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างผู้เข้าสอบ สามารถแยกนักเรียนอ่อนจากนักเรียนเก่งได้
๔. ผลสะท้อนกลับ (Backwash) แบบสอบที่ดีจะต้องมีอิทธิพลที่ดีต่อการเรียนการสอน ซึ่งเกิดขึ้นก่อนการสอบ^๒

โลว์ (Lowe) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบสอบที่ดีว่า

แบบสอบที่ดีควรจะครอบคลุมเนื้อหาที่ได้ให้นักเรียนเรียนรู้ทั้งหมด โดยการลุ่มตัวอย่าง เนื้อหาที่เป็นตัวแทนที่เหมาะสม ข้อทดสอบทุกข้อควรจะอยู่ในลักษณะที่ถูกต้องในแง่สถิติ และควรมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว คำลวงจะต้องเป็นคำลวงที่ดี การเรียง

^๑Heaton, Writing English Language Tests, p.p. x-xi

^๒Ibid.

ลำดับข้อทดสอบควรเรียงจากง่ายไปหายาก คำสั่งที่ใช้ควรเป็นคำพูดง่าย ๆ ชัดเจน และมีตัวอย่างประกอบด้วย^๑

ส่วน () ขวาล แพร์ตกุล กล่าวว่า แบบสอบที่ดีควรมีคุณสมบัติ ดังนี้

๑. มีความตรง (Validity) อาจเป็นความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ตามโครงสร้าง (Construct Validity) ตามสภาพ (Concurrent Validity) หรือ ตามพยากรณ์ (Pre-dictive Validity)

๒. มีความยุติธรรม (Fair)

๓. ถามลึก (Searching)

๔. มีความยั่วเยงเป็นเยี่ยงอย่าง (Exemplary)

๕. มีความจำเพาะเจาะจง (Definite)

๖. ความเป็นปรนัย (Objectivity)

๗. มีประสิทธิภาพ (Efficiently)

๘. มีอำนาจจำแนก (Discrimination)

๙. มีความยากพอเหมาะ (Difficulty)

๑๐. มีความเที่ยง (Reliability)^๒

นอกจากนี้ ลาโด (Robert Lado) ได้เพิ่มเติมคุณสมบัติของแบบสอบสัมฤทธิ์ผลว่าควรจะ "ง่ายในการตรวจให้คะแนน (Scorability), ประหยัด (Economy) และสะดวกในการดำเนินการสอบ (Administrability)"^๓

^๑J: Edgar Lowe, "Are You Fair in Your Grading," English Teaching Forum Special Issue : The Art of TESOL, Part 2 (Washington D.C., 1975), p. 327

^๒ขวาล แพร์ตกุล, เทคนิคการวัดผล, หน้า ๑๒๔-๑๓๖.

^๓Robert Lado, Language Testing, p.p. 30-32.

ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบ

การที่แบบสอบใดจะมีคุณสมบัติที่ดีได้ ย่อมขึ้นอยู่กับขั้นตอนในการสร้างแบบสอบนั้น แฮร์ริส^๑ (Harris) ได้แนะนำขั้นตอนในการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

๑. การวางแผนสร้างแบบสอบ แบบสอบที่มีประสิทธิภาพต้องการการเตรียมการวางแผนอย่างระมัดระวัง สิ่งที่ต้องคำนึงคือ ความสมมูลย์ของเนื้อหาที่แบบสอบครอบคลุมว่าทั่วถึงหรือไม่ การวางแผนสร้างแบบสอบต้องทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

๑.๑ กำหนดจุดมุ่งหมายทั่ว ๆ ไปของวิชาว่า หลังจากการเรียนการสอนแล้วนักเรียนจะต้องมีความรู้อย่างไรบ้าง จุดมุ่งหมายนี้อาจได้รับการกำหนดจากครูผู้สอนหรือคู่มือการสอน หรือ พิจารณาจากวิธีการเรียนการสอน และวัสดุอุปกรณ์ประกอบหลักสูตร

๑.๒ แบ่งจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ในข้อ ๑.๑ ไปตามองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ของภาษา คือ ระบบเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และ ความเร็ว จุดมุ่งหมายที่กำหนดในขั้นแรกยังกว้างเกินไปมาก ดังนั้นในขั้นนี้เราจึงต้องแบ่งจุดมุ่งหมายเหล่านี้ไปตามองค์ประกอบต่าง ๆ ให้เฉพาะเจาะจงลงไป เพราะเราจะต้องตัดสินใจว่าองค์ประกอบใดบ้างที่เราจะวัดในการสอบปลายภาคนั้น

006282

๑.๓ วางโครงร่างทั่วไปของแบบสอบ ซึ่งจะต้องคำนึงถึงเวลาที่ใช้ในการทำแบบสอบของนักเรียน และความเร็วที่เราคาดหวังว่านักเรียนควรจะทำให้ได้ นอกจากนี้ยังต้องเมื่อเวลาอย่างน้อย ๑๐ นาที สำหรับการดำเนินการ เช่น การแจกแบบสอบ การจัดที่นั่งสอบ การชี้แจงแนะนำก่อนสอบ การเก็บกระดาษคำตอบ และ การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าต่าง ๆ

นอกจากนี้จะต้อง เลือกชนิดและจำนวนของข้อทดสอบที่จะ ใช้อีกด้วย

ขั้นตอนที่สำคัญยิ่งอีกสิ่งหนึ่งในการวางโครงร่างทั่วไปของแบบสอบ คือ การคัดเลือกเนื้อหาที่จะนำมาทดสอบ ซึ่งเป็นเรื่องยาก เพราะ เราไม่สามารถจะวัดได้ครบ

^๑David P. Harris, Testing English as a Second Language,

ทุกวัตถุประสงค์ได้ในแบบสอบฉบับเดียว เราจะต้องตัดสินใจว่าจะคัดเลือกเนื้อหาใดไว้ และคัดเนื้อหาใดออกไป ซึ่ง คูเปอร์ (Cooper) กล่าวว่า "การคัดเลือกเนื้อหาที่จะนำมาออกข้อสอบเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดในการสร้างแบบสอบ"^๑ และยังคงกล่าวอีกว่า "อาจกล่าวได้ว่า ขั้นที่ยากที่สุดในการสร้างแบบสอบก็คือ ขั้นที่เกี่ยวกับรายละเอียดของพฤติกรรมที่จะเลือกมาทดสอบ"^๒

วาแลท์ (Valette) กล่าวถึงการเลือกเนื้อหาในการสร้างแบบสอบไว้ว่า "การเลือกเนื้อหาออกมาออกข้อทดสอบนั้น จะต้องคำนึงถึงแบบ (design) ของการสอบ ถ้าแบบสอบนั้นเป็นแบบสอบสัมฤทธิ์ผล การออกข้อทดสอบก็ต้องออกเฉพาะเนื้อหาที่มัก เรียนได้เรียนไปแล้วเท่านั้น"^๓

แบบสอบสัมฤทธิ์ผลเพียงฉบับเดียวไม่สามารถวัดจุดประสงค์ทั้งหมดในการเรียนการสอนวิชาใดวิชาหนึ่งได้ ดังนั้นครูจะต้องเพิ่มเกณฑ์อื่น ๆ ในการสอบสัมฤทธิ์ผล เพื่อประเมินผลการเรียนของนักเรียน เช่น การนำคะแนนจากผลงาน หรือ การสอบย่อย ๆ เช่น การเขียนเรียงความ การพูดที่มีสมาธิ ระหว่างการเรียนการสอนตลอดภาคการศึกษามารวมเป็นส่วนหนึ่งในคะแนนการประเมินผลทางการเรียนของนักเรียนในตอนปลายภาคการศึกษา

ตลอดการเรียนการสอนในภาคเรียนหนึ่ง ๆ ครูผู้สอนจะต้องเตรียมบันทึกเนื้อหา (ระบบเสียง, คำศัพท์, ไวยากรณ์) ที่เป็นปัญหาแก่นักเรียนส่วนมาก เพื่อจะได้นำเนื้อหาเหล่านั้นมาออกข้อสอบ แต่บ่อยครั้งที่จำนวนเนื้อหาที่คัดเลือกไว้มีมากเกินไป ซึ่งถ้ารวมไว้

^๑Robert L. Cooper, "Testing," In Teaching English as a Second Language, ed. Harold B. Allen and Russell N. Campbell (New York : McGraw-Hill, 1972), p. 345.

^๒Robert L. Cooper, "An Elaborated Language Testing Model," Language Learning, 3 (August, 1968), p. 57

^๓Rebecca M. Valette , Modern Language Testing : A Handbook, (New York : Harcourt, Brace, & World, Inc., 1967), p.121

ในแบบสอบสัมฤทธิ์ผลที่จะสร้างขึ้นทั้งหมด ทำให้นักเรียนจะต้องใช้ในการทำมากเกินไป จึงจำเป็นต้องตัดทิ้งไปบ้าง ทำให้เกิดปัญหาว่าควรจะตัดเนื้อหาใดออกไป หลักเกณฑ์ในการคัดเลือกและตัดเนื้อหาในการสร้างแบบสอบก็คือ เราจะต้องพิจารณาสิ่งต่อไปนี้

- ๑.๓.๑ เสียงเสียงใดที่เป็นปัญหาในการออกเสียงแก่นักเรียนมากที่สุด
- ๑.๓.๒ ใวยากรณ์จุดใดที่ในเวลาสอนต้องเน้น และทบทวนมากกว่าจุดอื่น ๆ
- ๑.๓.๓ คำศัพท์ใดที่เป็นประโยชน์ต่อนักเรียนมากที่สุด

๒. การเตรียมข้อทดสอบและคำสั่ง

๒.๑ ในการเตรียมข้อทดสอบไม่ว่าจะเป็นแบบเลือกตอบ หรือ แบบถามตอบ เราจะต้องเขียนข้อทดสอบให้มีจำนวนมากกว่าที่เราต้องการในแบบสอบขั้นสุดท้าย (final form) สัก ๓๐ - ๔๐ % เพราะหลังจากการนำแบบสอบไปทดลองใช้ เราจะต้องตัดข้อทดสอบที่มีคุณภาพไม่ได้ออกไป ในการเขียนข้อทดสอบนี้ เราควรเขียนข้อทดสอบที่ทดสอบเนื้อหาจุดเดียวกันไว้ ๒ - ๓ ข้อ เพื่อที่หลังจากข้อทดสอบที่ไม่ดีถูกตัดทิ้งไปแล้ว เรายังสามารถทดสอบเนื้อหาจุดนั้นได้อยู่

ในการเขียนข้อทดสอบแต่ละข้อ ควรเขียนลงในบัตรรายการคนละแผ่นแยกจากกัน และเขียนคำตอบไว้ด้านหลัง เพื่อให้สะดวกในการคัดเลือกข้อทดสอบทิ้งไป และเรียงลำดับข้อใหม่

๒.๒ การเขียนคำสั่งควรเขียนให้สั้น ง่าย ไม่กำกวม และมีตัวอย่างประกอบ เพื่อที่นักเรียนที่เรียนอ่อนที่สุดจะเข้าใจวิธีทำ ควรมีคำแนะนำในการทำที่ชัดเจน บอกเวลาที่จะให้นักเรียนทำ และถ้ามีการจับเวลาในการทำ จะต้องมีบอกไว้ในคำสั่ง

๓. การตรวจทานแบบสอบ

หลังจากเขียนข้อทดสอบเสร็จแล้ว ควรทิ้งไว้สัก ๒ - ๓ วัน แล้วจึงนำมาตรวจทานทบทวนดูใหม่ เมื่อพอใจแล้วควรนำไปให้ผู้ร่วมงาน หรือ ผู้เชี่ยวชาญตรวจทานอีกครั้งหนึ่ง การตรวจทานอย่างระมัดระวัง จะสามารถตัดข้อทดสอบที่ไม่ได้ออกไป และแก้ไขข้อบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ

ในเรื่องการตรวจทานข้อทดสอบนี้ เมอร์เซีย (Murcia and others) ได้กล่าวสนับสนุนไว้ว่า "การเขียนข้อทดสอบ ควรจะร่วมกันเป็นกลุ่ม หลังจากที่มีผู้เขียนข้อทดสอบ คิดว่าข้อทดสอบที่เขาออกนั้นดีแล้ว ก็ควรจะให้ผู้ร่วมงานคนอื่น ๆ ตรวจทาน หรือ วิจารณ์อีกครั้งหนึ่ง"^๑

๔. การนำแบบสอบไปทดลองใช้

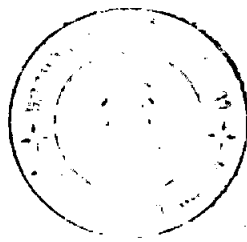
แบบสอบปรนัยมาตรฐานจะต้องมีการนำแบบสอบไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากพอ และมีลักษณะเกี่ยวกับนักเรียนที่จะนำแบบสอบนั้นไปใช้จริง หลังจากนั้นนำแบบสอบมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ (item analysis) เพื่อหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก ข้อทดสอบที่คัดเลือกไว้ใช้คือ ข้อทดสอบที่มีความยากง่ายพอเหมาะ ไม่ยากเกินไป หรือ ไม่ง่ายเกินไป ($P = .20 - .80$) และมีอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน (r ตั้งแต่ $.20$ ขึ้นไป) สามารถแยกนักเรียน เก่งออกจากนักเรียนอ่อนได้

นอกจากนี้การนำแบบสอบไปใช้ ยังทำให้ผู้สร้างแบบสอบมีโอกาสทดลองคำสั่งที่ใช้ในแบบสอบว่าชัดเจนพอหรือไม่ และยังมีโอกาสจับ เวลาที่นักเรียนใช้ในการทำแบบสอบ เพื่อที่ในการนำแบบสอบไปใช้จริงจะได้ให้เวลาแก่นักเรียนพอ

๕. การรวบรวมข้อทดสอบ เพื่อจัดรูปแบบของแบบสอบที่จะใช้จริง

หลังจากที่ได้วิเคราะห์ข้อทดสอบเป็นรายข้อแล้ว ผู้สร้างแบบสอบจะต้องเลือกข้อทดสอบไว้ใช้จริง การเลือกขึ้นอยู่กับผู้สร้างแบบสอบต้องการให้แบบสอบนั้นยากเพียงใด หลังจากนั้นจึงทำข้อทดสอบมารวบรวมจัด เป็นรูปแบบสอบขั้นสุดท้าย (final form) ซึ่งตามปกติมักจะเริ่มด้วยข้อทดสอบที่ง่ายที่สุดไปจนยากที่สุด ซึ่งนักเรียนที่มีความสามารถมากที่สุดเท่านั้น จึงจะสามารถทำได้

^๑M. Celce-Murcia, et al , "Goal Good Multiple-Choice Language-Test Items", English Language Teaching Journal, 28 (April, 1974) : 260

หลังจากเรียงข้อทดสอบในแบบสอบขั้นสุดท้ายแล้ว ควรมาพิจารณาตัวเลือกเพื่อดู
ห้ตัวเลือกที่ถูกต้อง (correct option) อยู่ในตำแหน่ง a, b, c หรือ d ในสัดส่วนที่
เท่า ๆ กัน และ ไม่อยู่ซ้ำตำแหน่งติด ๆ กันมากเกินไป

๖. การนำแบบสอบไปใช้จริง

แฮริส^๑ (Harris) ได้กล่าวถึงหลักในการนำแบบสอบไปใช้จริงไว้ดังนี้

- ๖.๑ ต้องพิมพ์ให้ชัดเจนที่สุด
- ๖.๒ ความห่างของบรรทัดต้องมีพอที่จะอ่านได้ง่าย
- ๖.๓ อย่าให้ข้อคำถาม (stem) และ ตัวเลือกของข้อเดียวกันอยู่คนละหน้ากัน
- ๖.๔ ถ้าเป็นข้อทดสอบที่เว้นช่องว่างให้เติม ช่องว่างนั้นต้องเว้นให้ห่างพอ
เพื่อให้นักเรียนเขียนได้สบายโดยไม่ต้องเขียนเบียดซ้อนกัน
- ๖.๕ ท้ายหน้าแต่ละหน้า ควรมีคำแนะนำให้พลิกหน้าต่อไป หรือจบแค่นั้น
ถ้าเป็นแบบสอบชนิดจับเวลา ตอนท้ายของแบบสอบแต่ละตอนจะต้องมีคำสั่ง
ให้หยุดจนกว่าจะได้รับคำสั่งให้ทำต่อ
- ๖.๖ ถ้าแบบสอบเป็นชนิดจับเวลาแยกแบบสอบเป็นส่วน ๆ ด้านหน้าแบบสอบแต่ละ
ส่วนควรมีคำสั่งเขียนไว้ด้านขวาของแบบสอบ นักเรียนจะได้ไม่เห็นข้อทดสอบ
จนกว่าจะสั่งให้ทำ
- ๖.๗ ควรมีแผ่นปกปิดหน้าแบบสอบ เพื่อเขียนคำสั่ง คำแนะนำเกี่ยวกับการทดสอบ
เช่น จุดมุ่งหมายของการสอบ วิธีเขียนคำตอบ วิธีการเปลี่ยนคำตอบ
อนุญาตให้เดาคำตอบได้หรือไม่ และถ้าต้องการใช้แบบสอบนั้นอีกก็ควรมี
คำสั่งไม่ให้เขียนสิ่งใดลงในแบบสอบ
- ๖.๘ การเย็บแบบสอบควรเย็บอย่างระมัดระวัง เพื่อไม่ให้แผ่นหลังหลุดไป
เนื่องจากการใช้แบบสอบนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก และต้องระวังให้ เปิดอ่านได้ง่าย

^๑Harris, Testing English as a Second Language, p. 112.

การสร้างแบบสอบทางภาษา

แฮริส (Harris) กล่าวว่า

เนื้อหาอันเป็นองค์ประกอบของภาษาได้แก่ ระบบเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และ ความเร็ว เป็นส่วนประกอบหลักที่สำคัญในการใช้ทักษะทั้ง ๔ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบและทักษะได้แสดงให้เห็น ในตารางที่ ๑ ดังนี้

ตารางที่ ๑ ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบและทักษะในการใช้ภาษา

เนื้อหาอันเป็นองค์ประกอบ ของภาษา	ทักษะ			
	การฟัง	การพูด	การอ่าน	การเขียน
ระบบเสียง				
โครงสร้างไวยากรณ์				
คำศัพท์				
ความเร็ว				

ในการเลือกเนื้อหาอันเป็นองค์ประกอบและทักษะที่จะออกข้อสอบ ควรพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบและทักษะ องค์ประกอบใดบ้างที่ถูกใช้ในทักษะหนึ่ง ๆ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะทำให้ได้ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบและทักษะที่จะนำมาทดสอบถึง ๑๖ ส่วนด้วยกัน ซึ่งการจะสร้างแบบสอบที่ครอบคลุมทั้ง ๑๖ ส่วนนั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ในทางปฏิบัติ สิ่งที่ทำได้อีกคือ การเลือกที่จะทดสอบทักษะใดโดยใช้องค์ประกอบใดเป็นเนื้อหา โดยสรุปเอาว่าการทดสอบองค์ประกอบหนึ่งในทักษะหนึ่งจะให้ผลเท่ากับการทดสอบองค์ประกอบนี้ในทักษะอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม แบบสอบทางภาษาที่สร้างขึ้นควร จะแบ่งได้เป็น ๖ ชนิด คือ แบบสอบการฟัง, การพูด, การอ่าน, การเขียน, โครงสร้าง และ คำศัพท์^๑

^๑Harris, Testing English as a Second Language, p.p. 10-11.

ลาโด (Lado) ได้ให้ข้อสรุปในการพิจารณาคัดเลือกองค์ประกอบและทักษะในการสร้างแบบสอบว่า

การตัดสินใจในการคัดเลือกองค์ประกอบและทักษะขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการสอนวิชานั้น ๆ ว่าจะเน้นทักษะใดโดยเฉพาะหรือไม่ ถ้าเป็นวิชาที่เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ในเนื้อหาต่าง ๆ อันเป็นองค์ประกอบ และมีทักษะทั้ง ๔ ด้วยแล้ว ควรจะทดสอบแต่ละองค์ประกอบและทักษะแยกออกจากกัน^๑

สรุปแล้วในการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลภาษาอังกฤษวิชาใดวิชาหนึ่ง ซึ่งไม่ได้เน้นเฉพาะเพียงทักษะเดียว ผู้สร้างควรแยกแบบสอบออกเป็นส่วน ๆ เพื่อทดสอบเนื้อหาแต่ละองค์ประกอบ และ ทักษะแต่ละทักษะแยกออกจากกัน รายละเอียดในการสร้างแบบสอบแต่ละองค์ประกอบและทักษะมีดังนี้

๑. การสร้างแบบสอบการออกเสียง

ฮีตัน (Heaton) กล่าวว่า

การออกเสียง เป็นสิ่งที่ยากที่สุดในการทดสอบ การที่จะทดสอบการออกเสียงได้ตรงที่สุดคือ การสอบปากเปล่า (oral interview) แต่การทดสอบดังกล่าวมีปัญหาในด้าน การให้คะแนนซึ่งเป็นอัตนัยและมีค่าความเที่ยงต่ำ การที่จะทำให้คะแนนมีความเป็นปรนัยมากขึ้น และให้มีความเที่ยงมากขึ้น อาจทำได้โดย ให้มีผู้ให้คะแนนมากกว่า ๑ คน และให้คะแนนโดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาที่แน่นอน^๒

อย่างไรก็ตาม การออกเสียงอาจทดสอบได้ด้วยข้อทดสอบแบบปรนัย แต่คะแนนที่ได้ มักจะไม่สมบูรณ์ ดังนั้นครูผู้สอนควรมีการทดสอบโดยให้นักเรียนออกเสียงโดยสม่ำเสมอระหว่างภาคเรียน ซึ่ง ลาโด (Lado) แนะนำว่า "การสอนภาษาต่างประเทศจะได้ผลดีขึ้น และน่าสนใจขึ้น ถ้าครูผู้สอนใช้การทดสอบสั้น ๆ ในห้องเรียนควบคู่ไปกับการทดสอบปลายภาค การทดสอบการออกเสียงในห้องเรียนอาจทำได้โดยใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่สะดวกแก่ผู้สอน โดยไม่จำเป็นต้องใช้วิธีที่มีระบบแบบแผนเหมือนกับการทดสอบปลายภาคเรียน"^๓

^๑Lado, Language Testing, p.p. 27-28.

^๒Heaton, Writing English Language Tests, p. 83.

^๓Lado, Language Testing, p. 41.

แฮริส (Harris) กล่าวถึงการสร้างแบบสอบการออกเสียงว่า ผู้สร้างแบบสอบอาจใช้แบบสอบปรนัยสำหรับการวัดผลการออกเสียงได้โดยที่นักเรียน เพียงแต่เลือกคำตอบซึ่งตรงกับกรออกเสียง สระ พยัญชนะ และ การเน้นเสียงในคำ (stress) ที่ถูกต้อง การทดสอบการออกเสียงแบบนี้เป็นการทดสอบโดยอ้อมโดยสรุป เอาว่า (๑) สิ่งที่ทำแบบสอบได้ยืนตัว เองพูดในใจ เหมือนกับเสียงที่เขาพูดดัง ๆ (๒) สามารถทดสอบการออกเสียงได้อย่างกว้างขวางและครอบคลุม^๑

และ ลาโด (Lado) ได้แนะนำขั้นตอนในการคัดเลือกเนื้อหาต้นเสียงที่จะนำมา ทดสอบดังนี้ คือ

- ขั้นที่ ๑ เปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาที่จะเรียนกับระบบเสียงในภาษาแม่
- ขั้นที่ ๒ เปรียบเทียบเสียงแต่ละเสียงกับเสียงในภาษาแม่ เพื่อพิจารณาว่าเสียงใด กับเสียงใดมีความเหมือนกัน คล้ายกัน หรือ ต่างกันอย่างไร เสียงที่ไม่มี ในภาษาแม่ หรือ มีการออกผิดแผกไปจากภาษาแม่ ถือเป็นเสียงที่มีปัญหา สำหรับนักเรียน
- ขั้นที่ ๓ เตรียมรายการของสิ่งที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนเพื่อทดสอบ ซึ่งอาจต้อง แบ่งเป็น การทดสอบการออกเสียงสำหรับการพูด และ การฟัง^๒

แฮริส (Harris) ได้แนะนำลักษณะของข้อทดสอบการออกเสียงไว้ดังนี้

- ๑.๑ ให้นักเรียนเลือกคำที่ออกเสียงสัมผัสกับคำที่ให้ไว้
- ๑.๒ ให้นักเรียนเลือกพยางค์ที่ออกเสียงหนักในคำ
- ๑.๓ ให้นักเรียนเลือกคำที่ออกเสียงหนักในวลี^๓

นอกจากนี้ แฮริส ยังได้สรุปว่า "ความตรงของแบบสอบการออกเสียงชนิดปรนัยนี้ ยังไม่เป็นที่ยอมรับ ดังนั้นไม่ควรจะใช้แบบสอบปรนัยแต่เพียงอย่างเดียว เป็น เครื่องประเมิน

^๑Harris, Testing English as a Second Language, p. 88.

^๒Lado, Language Testing, p.p. 42-45.

^๓Harris, Testing English as a Second Language, p.p. 88-89.

ความสามารถในการออกเสียงของนักเรียน"^๑

๒. การสร้างแบบสอบคำศัพท์

เนื่องจากเราไม่สามารถทดสอบคำศัพท์ทั้งหมดที่เป็นจุดประสงค์ของการสอนวิชา
หนึ่ง ๆ ในแบบสอบสัมฤทธิผลเพียงฉบับเดียวได้ เนื้อหาคำศัพท์ที่จะนำมาทดสอบจึงจะต้องได้รับ
การคัดเลือกอย่างระมัดระวัง

ฮีตัน (Heaton) กล่าวว่า "การคัดเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาทดสอบอาจคัดเลือก
จาก

๒.๑ หลักสูตร

๒.๒ หนังสือแบบเรียน

๒.๓ บทความ, เนื้อเรื่องที่นักเรียนอ่าน

๒.๔ คำศัพท์ที่นักเรียนเขียนหรือใช้ผิด จากงานเขียนของนักเรียน"^๒

คำศัพท์อาจแบ่งได้เป็น ๒ ชนิด คือ คำศัพท์ที่ใช้บ่อย (active vocabulary)
และคำศัพท์ที่ไม่ค่อยใช้ (passive vocabulary) ซึ่ง แฮร์ริส (Harris) ได้กล่าวถึงการ
คัดเลือกเนื้อหาโดยพิจารณาจากคำศัพท์ทั้ง ๒ ชนิดดังนี้

หน้าที่ประการแรกของผู้สร้างแบบสอบคำศัพท์คือ การตัดสินใจว่าจะเน้นสอบคำศัพท์ชนิดใด
คำศัพท์ที่ใช้บ่อยในทักษะ ฟัง-พูด อาจเป็นคำศัพท์ที่ไม่ค่อยได้ใช้ในทักษะ อ่าน-เขียน
หน้าที่ประการต่อไปคือ การตัดสินใจว่าควรจะทดสอบคำศัพท์ที่ใช้บ่อยในการ ฟัง-พูด
หรือ การอ่าน-เขียน คำศัพท์ที่จะทดสอบขึ้นอยู่กับระดับของนักเรียน ถ้านักเรียนใน
ระดับกลาง คำศัพท์ที่ใช้บ่อย ก็มักจะเป็นคำศัพท์ที่ใช้ในการ ฟัง-พูด ส่วนนักเรียนใน
ระดับสูง คำศัพท์ที่ใช้บ่อยคือ คำศัพท์ที่ใช้ในการ อ่าน-เขียน"

^๑Ibid.

^๒Heaton, Writing English Language Test, p. 41.

^๓Harris, Testing English as a Second Language, p.p. 48-49.

นอกจากนี้ยังอาจคัดเลือกโดยพิจารณาจากพจนานุกรมที่แสดงความถี่ของคำศัพท์ที่ปรากฏ เช่น A General Service List of English Words^๑ และ The Teacher's Word Book of 30,000 Words^๒ แต่การคัดเลือกคำศัพท์โดยพิจารณาความถี่จากพจนานุกรมเหล่านี้ มีข้อควรระวังคือ ความถี่เหล่านี้บันทึกจากการนับคำศัพท์ในภาษาเขียน ไม่ใช่ภาษาพูด คำศัพท์ที่มีความถี่สูง อาจเป็นคำศัพท์ที่ไม่ค่อยได้ใช้ในทักษะ ฟัง-พูด ก็ได้

ฮีตัน (Heaton) ได้แนะนำลักษณะของข้อทดสอบ คำศัพท์ดังนี้

- ๒.๑ เลือกคำศัพท์ที่ตรงกับภาพที่ให้ไว้
- ๒.๒ เลือกคำศัพท์ที่ตรงกับคำจำกัดความที่ให้ไว้
- ๒.๓ เลือกคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกับคำที่ให้ไว้
- ๒.๔ เลือกคำศัพท์ที่จะนำมาแทนที่คำศัพท์ในประโยคได้ถูกต้อง
- ๒.๕ ชี้ด เสนอคำศัพท์ที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับกลุ่มคำที่ให้ไว้
- ๒.๖ เขียนคำศัพท์ ๑ คำ ซึ่งเกี่ยวข้องกับกลุ่มคำที่ให้ไว้
- ๒.๗ จับคู่คำศัพท์ต่าง ๆ ในกลุ่มคำที่ให้ไว้ ที่มีความหมายเหมือนกัน
- ๒.๘ เลือกคำศัพท์จากกลุ่มคำ (ที่มีมากกว่า ๔ คำ) ไปเติมในช่องว่างให้ได้ความ
- ๒.๙ เลือกคำศัพท์จากข้อความที่อ่าน ซึ่งมีความหมายเหมือนกับคำที่ให้ไว้
- ๒.๑๐ นำคำที่ให้ไว้ไปเติมในประโยค โดยเปลี่ยนแปลงรูปประโยคให้ถูกต้อง
- ๒.๑๑ เขียนคำศัพท์แทนที่คำที่ขีดเส้นใต้

^๑Michael West, A General Service List of English Words, (London : Longmans, Green & Co., Ltd. 1953).

^๒Edward L. Thorndike and Irving Lorge, The Teacher's Word Book of 30,000 Words, (New York : Teachers College Press, Columbia University, 1944).

๒.๑๒ เรียงลำดับอักษรที่ให้อ่านใหม่ ให้เป็นคำศัพท์ที่ถูกต้อง

๒.๑๓ ใช้คำที่ให้อ่านแต่งประโยค โดยแสดงให้เห็นความหมายของคำ

๒.๑๔ อธิบายความหมายของคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ ในวลีที่ให้อ่าน

๒.๑๕ เติมวิภค (prefix) หน้าคำที่ให้อ่าน เพื่อเปลี่ยนให้มีความหมายตรงกันข้าม

๒.๑๖ให้อ่านข้อความ ซึ่งมีคำศัพท์ซึ่งมีอักษรบางตัวขาดหายไป เติมอักษรลงในคำศัพท์ให้ได้ความ^๑

ข้อทดสอบชนิดที่ ๒.๑ - ๒.๕ เป็นข้อทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ ซึ่ง แฮร์ริส (Harris) ได้แนะนำวิธีเขียนข้อทดสอบไว้ดังนี้

๒.๑ สำหรับข้อทดสอบที่ให้เลือกลำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับคำจำกัดความนั้น คำจำกัดความที่ให้จะต้องใช้คำที่ง่ายซึ่งผู้เข้าสอบทราบกันอยู่แล้ว

๒.๒ ตัวเลือกทุกตัวจะต้องมีระดับความยากพอ ๆ กัน

๒.๓ ถ้าเป็นไปได้แล้ว ตัวเลือกทุกตัวควรจะเป็นคำศัพท์ที่อยู่ในพวกเดียวกัน หรือ เป็นกิจกรรมชนิดเดียวกัน

๒.๔ ตัวเลือกทุกตัวจะต้องมีความยาวเท่า ๆ กัน

๒.๕ ต้องไม่ใช่ตัวลวงที่มีตัวสะกดคล้ายหรือออกเสียงคล้ายกับคำตอบที่ถูกต้อง^๒

๓. การสร้างแบบสอบไวยากรณ์

แฮร์ริส (Harris) ได้กล่าวถึงการทดสอบไวยากรณ์สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศว่า "จุดประสงค์ของการทดสอบไวยากรณ์สำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ คือ การทดสอบว่านักเรียนมีความสามารถในด้านรูปประโยคทางไวยากรณ์ขั้นพื้นฐานที่ใช้ในภาษาพูดอย่างน้อยเพียงใด"^๓

^๑Heaton, Writing English Language Tests, p.p. 42-55.

^๒Harris, Testing English as a Second Language, p.p. 54-57.

^๓Ibid., p. 24

นอกจากนี้ แฮริส ยังได้แนะนำการคัดเลือกเนื้อหาว่า "ควรเริ่มต้นจากการเขียน โครงร่างโดยละเอียดว่า โครงสร้างไวยากรณ์ใดบ้างที่เป็นจุดประสงค์ของการสอนและยังต้อง ระบุให้แน่ชัดลงไปว่า แต่ละโครงสร้างไวยากรณ์ควรจะใช้ข้อทดสอบกี่เปอร์เซ็นต์ของข้อทดสอบ ทั้งหมด แบบสอบทางไวยากรณ์ที่จะใช้จะต้องมีจำนวนข้อทดสอบที่สามารถครอบคลุมเนื้อหา โครงสร้างไวยากรณ์เป็นสัดส่วนพอเหมาะกับความสำคัญของแต่ละ เนื้อหาที่ทดสอบ"^๑

ฮีตัน (Heaton) ได้แนะนำลักษณะของข้อทดสอบไวยากรณ์ ดังนี้

- ๓.๑ เลือกคำที่ถูกต้องมาเติมในช่องว่างในประโยคให้ถูกไวยากรณ์
- ๓.๒ เลือกประโยคที่เขียนถูกต้องไวยากรณ์
- ๓.๓ เลือกคำตอบที่ถูกต้องมาแทนที่คำที่ผิดในประโยค
- ๓.๔ เลือกส่วนของประโยคที่เขียนผิดไวยากรณ์
- ๓.๕ เลือกประโยคที่มีการเรียงลำดับคำถูกต้อง
- ๓.๖ เขียนประโยคที่ให้ไว้ในรูปใหม่ ให้ได้ความหมายเดิมโดยขึ้นต้นประโยค ด้วยคำที่ให้ไว้
- ๓.๗ เขียนประโยคที่ให้ไว้ในรูปใหม่ ให้ได้ความหมายเดิม โดยใช้คำที่ให้ไว้ แทนที่คำที่มีความหมายตรงกันประโยค^๒

๔. การสร้างแบบสอบการฟัง

วาแลทท์ (Valette) ได้แบ่งคำดับชั้นของพฤติกรรม ในการทดสอบการฟัง^๓ ดังนี้

^๑Ibid., p. 25

^๒Heaton, Writing English Language Tests, p.p. 19-39.

^๓Rebecca M. Valette and Renee S. Disick, Modern Language Performance Objectives and Individualisation : A Handbook (New York : Harcourt, Brace & World, Inc., 1972), p.p. 141-142.

ขั้นที่ ๑ : ทักษะที่เป็นกลไก : การรับรู้

การฟังในระดับนี้นักเรียนเห็นความแตกต่างระหว่างเสียงในภาษาแม่และเสียงภาษาอังกฤษ สามารถแยกเสียงภาษาอังกฤษออกจากเสียงภาษาอื่น ๆ ได้ โดยอาจจะไม่เข้าใจความหมายเลยก็ได้

สำหรับการฟังในระดับนี้ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา^๑ กระทรวงศึกษาธิการ ได้แนะนำการสร้างแบบสอบดังนี้

- บอกความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ บอกได้ว่าคำใดเป็นภาษาไทย คำใดเป็นภาษาอังกฤษ
 - บอกความแตกต่างระหว่างเสียงในภาษาอังกฤษ ฟังคำแล้วบอกได้ว่าเหมือนกันหรือต่างกัน
 - บอกความแตกต่างของเสียงเน้นหนักในคำ : ฟังคำ ๒ พยางค์, ๓ พยางค์ หรือ มากกว่านั้น แล้วบอกว่าเสียงเน้นหนักของคำอยู่ที่พยางค์ใด
 - บอกความแตกต่างของประโยค : ฟังประโยคแล้วเลือกประโยคที่ได้ยินจากประโยคที่ให้ไว้ในกระดาษเขียนคำตอบ
 - บอกความแตกต่างของระดับเสียง : ฟังประโยคคำถามแล้วเลือกประโยคที่ได้ยินจากประโยคที่กำหนดให้ ฟังประโยคคำสั่ง จูทาน แล้วเลือกประโยคที่ได้ยิน
- ขั้นที่ ๒ : ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว

การฟังในระดับนี้นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่ง หน่วยศึกษานิเทศก์^๒ ได้แนะนำการสร้างแบบสอบการฟังในระดับนี้ ดังนี้

^๑หน่วยศึกษานิเทศก์, "เอกสารประกอบการอบรมครูสอนภาษาอังกฤษ,"

กรุงเทพมหานคร : กรมสามัญศึกษา, ๒๕๒๑ (อัครสำเนา)

^๒ เรื่องเดียวกัน.

- ปฏิบัติตามคำสั่ง
- วาดภาพตามประโยคที่ได้ยิน
- เลือกภาพที่ตรงกับประโยคที่ได้ยิน
- เลือกคำที่มีเสียง เช่นเดียวกับเสียงที่ได้ยิน
- เลือกประโยคที่มีความหมาย เช่นเดียวกับประโยคที่ได้ยิน ทั้งนี้คำศัพท์
และไวยากรณ์ จะต้องมาจากหนังสือเรียนที่กำหนด

ชั้นที่ ๓ : การถ่ายโยง : การนำความรู้มาใช้

การฟังในระดับนี้ นักเรียนสามารถ เข้าใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่โดยใช้คำศัพท์
และไวยากรณ์ที่นักเรียนได้เรียนไปแล้ว ซึ่งหน่วยศึกษานิเทศก์^๑ ได้แนะนำการสร้างแบบสอบไว้
ดังนี้

- เลือกคำที่จะเติมลงในประโยคได้เหมาะสม
- วาดรูปจากคำสั่งที่ได้ยินได้ถูกต้อง
- เลือกว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นจริงหรือไม่
- เลือกคำที่จะตอบหรือต่อข้อความในประโยค
- หังคำตอบแล้วเลือกคำถามจากข้อความ
- ฟังข้อความ ๑๔ - ๓๐, ๓๐ - ๔๐, ๕๐ - ๗๐ คำ แล้วเลือกประโยค
หรือ ตอบคำถามที่ตรงกับเรื่องที่ฟัง (หรือตอบ Yes - No)

ชั้นที่ ๔ : การสื่อสาร

ในระดับนี้ นักเรียนสามารถ เข้าใจคำแนะนำและคำอธิบายในภาษาอังกฤษ และ
เข้าใจความหมายของข้อความซึ่งมีคำศัพท์ที่ไม่เคยเรียนมาก่อน ซึ่งนักเรียนจะต้องใช้การเดา
ความหมายด้วยความรู้และทักษะที่มีอยู่เดิม พฤติกรรมที่เป็นพัฒนาการสูงสุดในระดับนี้ก็คือ การที่

^๑ เรื่องเดียวกัน

นักเรียนสามารถเข้าใจคำพูดของเจ้าของภาษาในละครหรือภาพยนตร์หรือวิทยุได้ ซึ่ง
หน่วยศึกษานิเทศก์^๑ ได้แนะนำการสร้างแบบสอบไว้ดังนี้

- ฟังข้อความแล้ว เลือกคำตอบที่เป็นใจความสำคัญจากตัวเลือก
- ฟังข้อความแล้ว เลือกภาพ เรียงตามลำดับเรื่องราวได้ ๒ - ๔ ภาพ
- ฟังข้อความแล้ว เลือกคำตอบที่เป็นรายละเอียด
- ฟังข้อความแล้วสรุปเรื่องที่ฟัง
- ฟังการสนทนาและประโยคที่สรุปเกี่ยวกับการสนทนานั้น แล้วเขียน True หรือ False ที่เกี่ยวกับประโยคที่สรุปนั้น ลงในกระดาษเขียนคำตอบ
- ฟังการสนทนาแล้วอ่านประโยคสรุป หรือ คำตอบเกี่ยวกับข้อความที่ฟังแล้ว เลือกคำตอบที่ถูก

ขั้นที่ ๔ : การวิเคราะห์วิจารณ์

การฟังในระดับนี้ นักเรียนสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ภาษาที่พูดถูกต้องไหม คนพูด
มาจากถิ่นไหน เป็นชนชั้นใด นอกจากนี้ยังสามารถรู้ความหมายที่ซ่อนเร้น (deep meaning)
ของข้อความที่ได้ยินได้ และยังรู้ว่าผู้พูดพูดด้วยอารมณ์เช่นใด

การฟังในระดับนี้ นักเรียนยังสามารถตัดสินใจได้ว่า คำพูดที่ได้ยินนั้น มีความ
เหมาะสม และความสำเร็จมากน้อยเพียงใด

การสร้างแบบสอบการฟังในระดับนี้ หน่วยศึกษานิเทศก์^๒ ได้แนะนำไว้ดังนี้

- ฟังข้อความหรือบทสนทนา และ ประโยคสรุปท้ายข้อความ (หรือบทสนทนา)
แล้วตอบคำถาม (ถูก หรือ ผิด) หรือ แบบเลือกตอบ
- ฟังการสนทนาแล้วบอกสถานที่
- ฟังการสนทนาแล้วบอกอารมณ์ (โกรธ, ไม่พอใจ, ดีใจ, เสียใจ) ของผู้พูด

^๑ เรื่องเดียวกัน

^๒ เรื่องเดียวกัน

- ฟังข้อความแล้วชี้บอกว่าภาษาที่ใช้มันใช้ในระหว่างเพื่อนฝูง หรือ ใช้กับผู้ใหญ่ที่นับถือ หรือ ผู้บังคับบัญชา
- ฟังข้อความแล้วชี้บอกว่า ภาษาที่ได้ยินนั้นผิด หรือ ถูกต้อง
- ฟังการสนทนาแล้วบอกได้ว่าผู้พูดใช้ภาษาหนังสือในการพูด
- ฟังข้อความแล้วบอกได้ว่าผู้พูด เป็นชาวอเมริกัน ไทย หรือ อังกฤษ
- บอกได้ว่า ภาษาที่ได้ยินนั้นได้มาตรฐานหรือไม่ (ความเหมาะสมของการใช้คำและสำนวน)
- บอกได้ว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นเหมาะกับเด็กต่ำกว่า ๖ ขวบ หรือ สำหรับผู้ใหญ่
- ให้ความเห็นเกี่ยวกับความชัดเจนของการออกเสียงข้อความที่ได้ยิน
- ฟังข้อความแล้ว บอกได้ว่าสิ่งที่ได้ฟังนั้นสม เหตุผลหรือไม่

ส่วนในด้านการคัดเลือกข้อความหรือประโยคที่จะมาสร้างแบบสอบการฟังนั้น ริเวอร์ส (Rivers) ได้แนะนำว่า "ข้อความที่ใช้ทดสอบการฟัง ควรจะสั้นประมาณ ๒๐ พยางค์ ในแต่ละช่วง"^๑

ข้อความที่จะให้นักเรียนฟังนั้น อาจใช้การพูดสด ๆ หรือ ใช้เทปบันทึกเสียง ซึ่ง ฮีตัน (Heaton) ได้กล่าวไว้ว่า

การที่ผู้ฟังได้มีโอกาสเห็นผู้พูดมีส่วนช่วยผู้ฟังให้เข้าใจได้ดีขึ้น และมีความเที่ยงมากกว่าการใช้เทปบันทึกเสียงที่มีคุณภาพต่ำ อย่างไรก็ตามการใช้เทปบันทึกเสียงที่มีคุณภาพสูง และผู้พูดเป็นเจ้าของภาษาที่มีสำเนียงพูดมาตรฐาน ก็ให้ค่าความเที่ยงสูง เป็นแบบอย่างของภาษาพูดที่สมบูรณ์ และใช้ได้ดีในประเทศที่ขาดแคลนเจ้าของภาษามาทำการอ่าน^๒

^๑Wilgar M. Rivers, Teaching Foreign Language Skills, (Chicago : University of Chicago Press, 1972), p. 142.

^๒Heaton, Writing English Language Tests, p. 58.

นอกจากนี้ โบเวน (Bowen) กล่าวถึงอัตราเร็วในการพูดหรืออ่านบันทึกเสียงว่า "อัตราความเร็วของการอ่านบันทึกเสียง อาจใช้อัตราความเร็วของผู้ทบทวนในที่สาธารณะ คือ ประมาณ ๑๓๐ - ๑๔๐ คำต่อนาที ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงระดับความรู้ ภูมิหลังของผู้ฟังและจุดมุ่งหมายของการทดสอบแต่ละครั้ง"^๑

๔. การสร้างแบบสอบการอ่าน

ลาโด^๒ (Lado) ได้แบ่งการทดสอบการอ่านออกเป็น ๓ ระดับ คือ

๔.๑ ระดับก่อนอ่าน ได้แก่ ความสามารถในการจำแนกและรู้จักสัญลักษณ์ของภาษา คือ ตัวอักษร

๔.๒ ความสามารถในการอ่านเป็นประโยค ๆ ได้อย่างเข้าใจ

๔.๓ ความสามารถในการอ่านเอาความจากข้อความ

ส่วน วาเลตต์^๓ (Valette) ได้แบ่งลำดับขั้นของพฤติกรรมในการทดสอบการอ่าน ไว้ดังนี้

ขั้นที่ ๑ : ทักษะที่เป็นกลไก : การรับรู้

การอ่านในขั้นนี้นักเรียนจะต้องสามารถจำแนกคำในภาษาอังกฤษได้ว่า แต่ละคำมีตัวสะกดเหมือนกัน หรือ ต่างกัน โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมายของคำเหล่านั้น ซึ่งหน่วยศึกษานิเทศก์ ได้แนะนำการออกข้อสอบการอ่านในขั้นนี้ไว้ดังนี้

- บอกความแตกต่างระหว่างอักษรตัวใหญ่และตัวเล็ก ตัวพิมพ์ และ ตัวเขียน
- บอกความแตกต่างของตัวสะกดในคำ (เช่น ชัดเส้นใต้คำที่เขียนต่างจากคำอื่น)

^๑J. Donald Bowen, "Lecturettes for Mature Learners," English Teaching Forum , 12, 1 (March, 1974), p. 11.

^๒Lado, Language Testing, p.p. 232 - 8.

^๓Valette and Disick, Modern Language Performance Objectives and Individualization, p.p. 161-162.

- บอกความแตกต่างของประโยค (เช่น เขียน "s" หน้าเลขกำกับข้อ ถ้า ๒ ประโยคเขียนเหมือนกัน)
- บอกความแตกต่างของแบบฟอร์ม : การเขียนบทสนทนา, ข้อความสนทนา, โคลง, รูปจดหมาย, บัตรเชิญ, ใบสมัครงาน ฯลฯ

ชั้นที่ ๒ : ความรู้ความจำ

การอ่านในชั้นนี้ นักเรียนจะต้องสามารถเข้าใจความหมายของประโยคที่เคยเรียนไปแล้ว การอ่านในระดับนี้เป็นการอ่านทีละประโยค หน่วยศึกษานิเทศก์^๑ ได้แนะนำการออกข้อสอบในระดับนี้ ดังนี้

- เลือกคำที่ตรงกับเสียงที่ได้ยิน
- เลือกประโยคที่ตรงกับเสียงที่ได้ยิน
- วงรอบคำที่มีเสียงสระไม่เหมือนคำอื่น
- เลือกภาพที่ตรงกับความหมายของคำหรือกลุ่มคำ
- เลือกภาพที่ตรงกับความหมายของประโยค
- เลือกประโยคหรือคำที่มีความหมาย เหมือนภาพ
- เลือกคำบอกจำนวนตรงกับภาพ
- เลือกคำตอบสำหรับคำถาม
- จับคู่คำหรือสำนวนกับความหมายหรือคำจำกัดความ
- เลือกความหมายของสำนวนหรือคำจำกัดความจากตัว เลือก
- จับคู่คำหรือประโยค กับ ภาพ
- จับคู่อักษรย่อและความหมายของอักษรย่อนั้น
- เลือกข้อที่เป็นคำแปลของประโยค
- แปลคำหรือประโยค เป็นภาษาไทย

^๑หน่วยศึกษานิเทศก์, "เอกสารประกอบการอบรมครูสอนภาษาอังกฤษ,"

ขั้นที่ ๓ : การนำมาใช้

การอ่านในขั้นนี้ นักเรียนจะต้อง เข้าใจความหมายของประโยคที่เขียนขึ้นใหม่ โดยใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว ซึ่งหน่วยศึกษานิเทศก์^๑ ได้แนะนำการออกข้อสอบไว้ดังนี้

- เลือกคำ เติมลงในประโยค
- เลือกภาพหรือความหมายของคำประสม (compound words)
- เลือกคำที่มีความหมาย เหมือนกับกลุ่มคำที่กำหนด
- เลือกว่าข้อความที่อ่าน เป็นความจริงหรือไม่
- อ่านประโยคบรรยายภาพแล้ว เขียนเครื่องหมาย ✓ หรือ ✗ ตามที่เป็นจริง
- ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือ วิธีทำ
- เลือกคำ (หรือกลุ่มคำ) ที่ตอบคำถามหรือแสดงความคิดต่อ เนื่องจากประโยคหรือข้อความที่ให้
- เรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง
- บอกเหตุและผลของเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ ๔ : ชั้นสื่อสาร

การอ่านในขั้นนี้ นักเรียนจะต้องสามารถ เข้าใจความหมายของประโยคที่ประกอบด้วยคำศัพท์หรือโครงสร้างไวยากรณ์ที่ไม่เคยเรียนมาก่อน นักเรียนจะต้องสามารถ เข้าใจใจความ (main-point) ของข้อความที่อ่าน แม้ว่าจะไม่เข้าใจคำศัพท์บางคำในข้อความนั้น รวมทั้งการอ่านด้วยความเร็วเท่า ๆ กับเจ้าของภาษา ซึ่งหน่วยศึกษานิเทศก์^๒ ได้แนะนำการออกข้อสอบการอ่านในระดับนี้ ไว้ดังนี้

- เลือกภาพหรือประโยคที่มีความหมายตรงกับสิ่งที่อ่าน (ซึ่งมีคำศัพท์หรือไวยากรณ์ที่นักเรียนไม่เคยเรียนมาก่อนรวมอยู่ด้วย)

^๑ เรื่องเดียวกัน

^๒ เรื่องเดียวกัน

- เลือกคำตอบเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน (ใจความสำคัญ, เหตุผล, เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก่อน-หลัง)
- ตอบคำถามสั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
- พุคหรือสรุปเกี่ยวกับข้อความที่อ่าน
- เลือกประโยคบอกเหตุการณ์สำคัญในเรื่อง (๓ อย่าง)
- เลือกคำตอบขอบคำถามเกี่ยวกับข้อความที่มีคำเชื่อมประโยคต่าง ๆ กัน
- เลือกประโยคที่สรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน
- เลือกเหตุและผลของสิ่งที่เกิดในเรื่องที่อ่าน
- เขียนแนวคิดที่ได้จากข้อความที่อ่าน
- เขียนหรือพูดคาดคะเนสิ่งที่จะเกิดขึ้น (จากข้อความที่อ่าน)
- อ่านข้อความเป็นเวลา ๕ นาที แล้วขีดฆ่าข้อความหรือคำที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านออกให้หมด
- อ่านข้อความภายใน ๑๐ นาที แล้วเลือกคำตอบ

ขั้นที่ ๕ : วิเคราะห์วิจารณ์

การอ่านในระดับนี้ นักเรียนจะต้องสามารถอ่านใจความระหว่างบรรทัด และสามารถวิจารณ์การเขียนของผู้เขียนได้ ซึ่งหน่วยศึกษานิเทศก์^๑ ได้แนะนำการออกข้อสอบไว้ดังนี้

- เขียน Yes (✓) ถ้าข้อความที่อ่านมีเหตุผลถูกต้องตามเนื้อเรื่อง
- เขียน No (✕) ถ้าข้อความนั้นไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงกับเนื้อเรื่องที่อ่าน
- เลือกประโยคตรงกับสภาพหรือสถานการณ์ในข้อความที่อ่าน
- เขียนตอบคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เขียน
- เขียนตอบคำถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบุคคลในเรื่อง

^๑ เรื่องเดียวกัน

แบบสอบการอ่านโดยมีข้อความให้นักเรียนอ่านเป็นตอน ๆ นั้น วาแลทท์ (Valette) กล่าวว่า "การอ่านข้อความเป็นตอน ๆ (passages) ที่เป็นแบบของการสอบการอ่านที่ใช้ได้ผลดีทั้งกับเจ้าของภาษาและผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ"^๑

การเลือกข้อความที่จะนำมาสร้างแบบสอบก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ซึ่ง แฮร์ริส (Harris) กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า "แบบสอบการอ่านที่ประกอบด้วยข้อความ เป็นตอน ๆ มีเนื้อหาและลีลาต่างกัน จะต้องมีหลักในการเลือกข้อความและการเขียนคำถามอย่างระมัดระวัง"^๒

ในเรื่องการเลือกข้อความนี้ สากุล สร้างบัณฑิตกุล ได้แนะนำไว้ว่า การเลือกข้อความมาทดสอบนั้นต้องคำนึงถึงความยาว เนื้อหา ริชา ลีลา และภาษาด้วยความยาวของข้อความที่ยกมาให้ให้นักเรียนอ่านนั้น ไม่มีข้อกำหนดแน่นอนตายตัวว่า จะต้องมีความยาวเป็นจำนวนมากน้อยเท่าใด แต่อย่างไรก็ตาม ข้อความที่ยกมานั้น ควรมีความยาวที่เหมาะสม และบรรจุเนื้อหาเพียงพอที่จะตั้งคำถามได้^๓

ส่วนในเรื่องการเขียนข้อทดสอบนั้น แฮร์ริส^๔ (Harris) ได้แนะนำไว้ว่า

๕.๑ กัณฑ์และโครงสร้างที่ใช้ในคำถามควรจะง่าย เพื่อจะได้ไม่เกิดปัญหาเกี่ยวกับการอ่านหาคำถาม

^๑Rebecca M. Valette, Directions in Foreign Language Testing. (New York : ERIC Clearinghouse on the Teaching of Foreign Language and of English in Higher Education, 1967), p. 12.

^๒Harris, Testing English as a Second Language, p.p. 60 - 61.

^๓สากุล สร้างบัณฑิตกุล, "การสร้างแบบสอบความสามารถทางด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเริ่มเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิตศึกษาด้านศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕).

^๔Harris, Testing English as a Second Language, p.p. 62-64.

๕.๒ ตัวคำถาม (stem) ของข้อทดสอบแต่ละข้อ ควรมีรายละเอียด หรือ มีความชัดเจน ไม่มีความหมายกำกวม เพื่อให้นักเรียนจะได้ทราบว่า ต้องการคำตอบประเภทใด

๕.๓ ข้อทดสอบแต่ละข้อจะตั้งถาม เพียงปัญหาเดียว

๕.๔ ในการเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ควรจะให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจคำตอบ ที่ให้เลือกทุกข้อ คำตอบที่ถูกไม่ควรจะเป็นคำตอบที่ยกมาจากข้อความที่อ่านทุกตัวอักษร

๕.๕ การทำข้อทดสอบทุกข้อได้ จะต้องอาศัยการอ่านข้อความอย่างละเอียด

๕.๖ ในการเขียนตัวเลือก ควรให้มีคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียว ส่วนตัวเลือกอื่น ๆ ควรให้ใกล้เคียงกับคำตอบที่ถูก แต่ไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้อง และไม่ควรรปลงผลให้มีการเดาคำตอบที่ถูกได้

๖. การประเมินผลสอบการเขียน

วาเลทท์^๑ (Valette) ได้แบ่งลำดับชั้นของพฤติกรรมในการทดสอบการเขียน ดังนี้

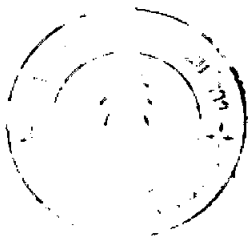
ชั้นที่ ๑ : ทักษะที่เป็นกลไก

การเขียนในชั้นนี้ นักเรียนจะต้องสามารถเขียนเลียนแบบคำหรือประโยคได้อย่างถูกต้อง และสามารถเขียนสะกดคำและประโยคต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง แม้ว่าจะไม่เข้าใจความหมายของคำหรือประโยคนั้นเลย ซึ่งหน่วยศึกษานิเทศก์^๒ ได้แนะนำการออกข้อทดสอบการเขียนในระดับนี้ ดังนี้

- เขียนเลียนแบบตัวอักษร ตัวใหญ่ และ ตัวเล็ก
- ลอกคำ และ ประโยคตามแบบ
- เขียนลอกบทสนทนา โคลง และข้อความ (รวมทั้งเครื่องหมายวรรคตอน)

^๑Valette and Disick, "Modern Language Performance Objectives and Individualization : A Handbook, p.p. 171-172.

^๒หน่วยศึกษานิเทศก์, "เอกสารประกอบการอบรมครูสอนภาษาอังกฤษ".

- ท่องจำคำ และ ประโยค หรือ บทสนทนาและโคลง ที่กำหนดให้ แล้วเขียนให้ถูกต้อง ทั้งการใช้อักษรตัวใหญ่ เล็ก เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ
- เขียนประโยคที่กำหนดให้ใหม่ โดยแทนที่คำใดคำหนึ่งที่ขีดเส้นใต้ ขึ้นประโยคด้วยคำที่กำหนดให้

ขั้นที่ ๒ : ความรู้ความจำ

การเขียนในขั้นนี้ นักเรียนจะต้องสามารถเขียนตามคำบอกจากประโยคที่คุ้นเคยได้ถูกต้อง และสามารถเขียนประโยคที่ได้เคยเรียนมาเพื่ออธิบายภาพ หรือ ตอบคำถามที่คุ้นเคยโดยสะกดคำและใช้ไวยากรณ์ถูกต้อง หน่วยงานนิเทศ^๑ ได้แนะนำการสร้างแบบสอบไว้ดังนี้

- เติมอักษรที่หายไปในคำให้สมบูรณ์
- เขียนคำเต็มจากอักษรย่อ
- เขียนคำประสม
- เขียนส่วนของคำและคำทางไวยากรณ์ที่เหมาะสมลงในประโยค
- ดูประโยคที่ให้ไว้ในกระดาษเขียนคำตอบ ฟังครูอ่านแล้ว เขียนเฉพาะคำที่ขาดหายไปลงในช่องว่าง
- เขียนประโยคตามคำบอกโดยใช้เครื่องหมายวรรคตอน รวมทั้ง อักษรตัวใหญ่ และ อักษรย่อ
- เรียงคำที่ให้ไว้ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง
- เขียนประโยคอธิบายภาพ
- เขียนตอบคำถามจากข้อความหรือภาพในหนังสือเรียน
- เขียนประโยคที่ใช้กริยาในรูป tense ต่าง ๆ ที่เรียนไปได้ถูกต้อง
- เขียนประโยคบอกเล่า, คำถาม, ปฏิเสธ, คำสั่ง

^๑ เรื่องเดียวกัน

- เขียนประโยคที่ใช้คำคุณศัพท์ หรือ กริยาวิเศษณ์ แสดงการเปรียบเทียบ
- เขียนประโยคที่มีคำคุณศัพท์ขยายนาม
- เขียนประโยครูป passive voice
- เขียนประโยคโดยใช้กริยารูป present participle และ past participle ขยายนาม
- เขียน compound sentences หรือ complex sentences โดยใช้คำเชื่อมต่าง ๆ ในหนังสือเรียน
- เขียนประโยคที่ใช้ Impersonal "It"

ขั้นที่ ๓ : การนำมาใช้

การเขียนในขั้นนี้ นักเรียนจะต้องสามารถนำกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ได้เรียนมาแล้วมาสร้างประโยคใหม่ ซึ่งหน่วยศึกษานิเทศก์^๑ ได้แนะนำการออกข้อสอบในระดับนี้ไว้ดังนี้

- เลือกคำมาเติมในประโยคที่เขียนเรียบเรียงขั้นใหม่ โดยใช้คำศัพท์ และ ไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว
- ใช้คำสรรพนามแทนคำนามที่ขีดเส้นใต้
- เขียนประโยคตามคำสั่ง (เช่น เปลี่ยนนามเอกพจน์ เป็น พหูพจน์, เปลี่ยนประโยคบอกเล่า เป็น ปฏิเสธ) โดยเปลี่ยนรูปของคำตามความจำเป็น
- เขียนคำที่ให้อำนาจให้เป็นประโยค
- ใช้คำที่ให้อำนาจประโยคเติมลงในประโยค (เช่น article, adjective, preposition, adverb, etc.)
- แต่งประโยคโดยใช้คำที่กำหนดให้
- เขียนคำกริยาที่ให้อำนาจในวงเล็บเติมลงในประโยคตาม tense ที่เหมาะสม
- เปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคคำสั่ง, ปฏิเสธ, หรือ คำถาม

^๑ เรื่องเดียวกัน

- เขียนเติมประโยคให้สมบูรณ์โดยดูตัวอย่างจากแบบ
- เปลี่ยนประโยค direct speech เป็น indirect speech
- เปลี่ยนประโยคจาก active form เป็น passive form
- เปลี่ยนบทสนทนาเป็นเขียนเล่าเรื่อง
- เขียนประโยคโดยใช้คำคุณศัพท์ (๑ คำ หรือ มากกว่า) ขยายนาม
- รวมประโยค ๒ ประโยค ให้เป็นประโยคเดียวโดยใช้คำเชื่อมประโยคที่กำหนด โดยเปลี่ยนคำอื่น ๆ ในประโยคที่จำเป็น
- เขียนประโยคชนิดต่าง ๆ เช่นเดียวกับในชั้นที่ ๒ แต่ประโยคที่เขียนเป็นประโยคที่นักเรียนแต่งขึ้นใหม่
- เขียนเรียงความโดยการแทนที่คำต่าง ๆ ลงในเรียงความตัวอย่างที่ให้ไว้ เพื่อให้ใจความเข้ากับชื่อเรื่อง
- ตอบคำถาม แล้วนำประโยคคำตอบมาเรียงเป็นเรียงความ

ชั้นที่ ๔ : ชั้นสื่อสาร

การเขียนในชั้นนี้นักเรียนจะต้องสามารถเขียนถ่ายทอดความคิดของตนได้

การเขียนในชั้นนี้จะพิจารณาใจความและความสามารถในการถ่ายทอดความคิดให้เข้าใจได้มากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์ ซึ่งหน่วยศึกษานิเทศก์^๑ ได้แนะนำการออกข้อสอบการเรียนในชั้นนี้ไว้ดังนี้

- เขียนตอบคำถาม
- เขียนประโยคจากตารางหรือแผนภูมิ
- เขียนข้อความ ๑ ย่อหน้า หรือ เขียนเรียงความสั้น ๆ แสดงความคิดเห็น
- เขียนประวัติของตนเอง, อาชีพในอนาคต
- เขียนบรรยายภาพการ์ตูน หรือ หนังสือพิมพ์

^๑ เรื่องเดียวกัน

- เขียนกรอกแบบฟอร์ม
- เขียนจดหมายถึงเพื่อน หรือ ตอบเพื่อน
- เขียนบรรยายวิธีทำ (กับข้าว, พับกระดาษ, เย็บเสื้อผ้า, การทดลองง่าย ๆ ฯลฯ)
- เขียนบรรยายลักษณะของบุคคลที่ปรากฏในหนังสือที่อ่าน
- เขียนโน้ตสั้น ๆ และเขียนประโยคที่สมบูรณ์จากโน้ต, หัวข้อข่าว หรือ โฆษณา
- เขียนเรื่องสั้น ๆ ให้เพื่อนอ่านสนุก ๆ

ชั้นที่ ๔ : ชั้นวิเคราะห์วิจารณ์

การเขียนในชั้นนี้นักเรียนจะต้องสามารถแสดงความสามารถในการเขียนโดยใช้แบบ ลีลา และ การเลือกคำได้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง จุดประสงค์ หรือ ผู้อ่าน ซึ่งเป็นความสามารถที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา การออกข้อสอบการเขียนในชั้นนี้ตามที่หน่วยศึกษานิเทศก์^๑ ได้แนะนำไว้มีดังนี้

- เขียนจดหมายธุรกิจ
- เขียนเรื่องสั้น ๆ มีทั้งข้อความที่เล่าเรื่องและการสนทนาของบุคคลในเรื่อง
- เขียนสรุปข้อความที่อ่านเฉพาะใจความสำคัญ
- เขียนรายงานข่าวจากหนังสือพิมพ์ หรือ การอภิปราย
- เขียนเรียงความแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับชีวิต การเมือง ศิลปกรรม ฯลฯ
- เขียนจดหมาย ๒ ฉบับ เล่าเรื่องเดียวกัน ฉบับหนึ่งถึงหลานอายุ ๔ ขวบ อีกฉบับหนึ่งถึงลุงหรือ ป้า
- เขียนข้อความหรือโน้ต เพื่อเตรียมพูดให้เพื่อนและผู้ฟังตามหัวข้อที่ได้รับ

^๑ เรื่องเดียวกัน

ในเรื่องจากสร้างแบบสอบการเขียนนี้ แฮริส (Harris) กล่าวว่า "วิธีที่ตรงที่สุดในการวัดผลการเขียนก็คือ ให้นักเรียนเขียน"^๑ อย่างไรก็ตามก็ดี แบบสอบปรนัยที่ดีจะสามารถทดสอบการเขียนได้ดีพอ ๆ กับการให้นักเรียนเขียนเอง ดังที่ วาแลทท์ และ ดีซิก (Valette and Disick) ได้กล่าวไว้ว่า "ข้อสอบแบบเลือกตอบ (multiple-choice items) แม้จะเป็นการวัดความสามารถทางการเขียนโดยทางอ้อม ก็สามารถใช้ได้ดีในการทดสอบภาษาต่างประเทศและสะดวกกว่าในการตรวจให้คะแนน"^๒

นอกจากนี้ เดวิด พี แฮริส (David P. Harris) ยังกล่าวว่า "แบบสอบปรนัยที่สร้างขึ้นอย่างที่สามารถใช้วัดทักษะการเขียนได้ดีเท่ากับแบบสอบเรียงความ ทั้งยังตรวจให้คะแนนได้ง่ายกว่าแบบสอบเรียงความ"^๓

อีกสิ่งหนึ่งที่สนับสนุนการใช้แบบสอบปรนัยในการทดสอบการเขียน คือ การวิจัยของ วิลเลียม เอ แมคคาร์ทนี (William A. McCartney) ซึ่งได้ทำการทดสอบความสามารถในการเขียนโดยใช้ข้อทดสอบแบบปรนัยกับนิสิตจำนวน ๔๔๔ คน ในมหาวิทยาลัยฮาวาย สรุปผลว่า

สามารถใช้การทดสอบแบบปรนัยวัดความสามารถในการเขียนได้โดยให้การวัดผลสัมพันธ์กับความสามารถด้านอื่น เช่น ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์ของภาษา ซึ่งเป็นพื้นฐานนำไปสู่ความสามารถในการเขียน นอกจากนี้การวัดผลแบบปรนัยยังช่วยให้ทราบถึงจุดอ่อนของนักเรียนได้แน่นอนกว่าการทดสอบให้นักเรียนเขียนเรียงความ^๔

^๑Harris, Testing English as a Second Language, p. 69.

^๒Rebecca M. Valette and Renee S. Disick, Modern Language Performance Objectives and Individualization : A Handbook. p. 171.

^๓Harris, Testing English as a Second Language, p. 71.

^๔William A. McCartney, "The Development of An Objective Test Instrument for Measuring the Writing Ability of College Freshmen" Dissertation Abstracts 23 (January, 1963), p. 2375.

นอกจากนี้ยังมีผู้วิจารณ์แบบสอบเรียงความว่าไม่เหมาะสมในการวัดผลการเขียนภาษาอังกฤษของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ คือ ดันลอป (Dunlop) ซึ่งกล่าวว่า

ข้อสอบแบบเรียงความ เป็นแบบสอบที่ไม่ดีในการวัดความสามารถของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาอังกฤษ ในการเขียนเรียงความนั้นผู้เรียนต้องมีจินตนาการมาก ดังนั้นนักเรียนที่มีจินตนาการน้อยจึงถูกตัดสินจากการทดสอบว่า ไม่มีความสามารถในการเขียน ซึ่งเป็นการไม่ถูกต้อง เพราะนักเรียนชาวต่างประเทศส่วนใหญ่มีความจำเป็นในการเขียนอยู่ ๒ ประเภท คือ การเขียนจดหมาย และการเขียนรายงานจากสิ่งที่ได้อ่านหรือได้ฟังเท่านั้น^๑

ส่วน แฮริส^๒ (Harris) ได้กล่าวถึงผลเสียของแบบสอบเรียงความไว้ดังนี้คือ

๑. แบบสอบเรียงความเป็นเครื่องวัดที่ไม่มีความเที่ยง เพราะนักเรียนเขียนต่าง ๆ กันไป เมื่อหัวข้อเรื่องต่างกัน และการให้คะแนนยังเป็นอัตนัยอย่างมาก

๒. ในการเขียนเรียงความ นักเรียนสามารถปกปิดจุดอ่อนหรือหลีกเลี่ยงปัญหา (เช่น โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์) ได้ ซึ่งถ้าเป็นแบบสอบปรนัยที่ดีแล้วนักเรียนจะหลีกเลี่ยงไม่ได้

๓. การสอบเรียงความต้องใช้เวลาในการให้คะแนนมากกว่าแบบสอบปรนัย อย่างไรก็ตาม แฮริส (Harris) ได้แนะนำว่า

ทั้งแบบสอบปรนัยและแบบสอบเรียงความ มีข้อดีและข้อเสียในตัวของมันเอง ดังนั้นในทางปฏิบัติแล้ว ควรมีการทดสอบการเขียนโดยใช้แบบสอบทั้งสองอย่างควบคู่กันไป ถ้าเป็นไปได้ ซึ่งการใช้แบบสอบทั้งสองชนิดจะให้ผลซึ่งตรงกว่าการใช้แบบสอบชนิดใดชนิดหนึ่งเพียงชนิดเดียว^๓

^๑I Dunlop, "Tests of Writing Ability in English as a Foreign Language" ELT 24 (October, 1969), p.p. 114-118

^๒Harris, Testing English as a Second Language, p.p. 69-70

^๓Harris, Testing English as a Second Language, p. 70.

จะเห็นได้ว่าการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทางภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลา การเตรียม และวิธีดำเนินงานที่ละเอียดรอบคอบอย่างมาก การสอนภาษาอังกฤษในต่างประเทศ จึงได้ให้ความสำคัญต่อการวิจัยเพื่อสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทางภาษาอังกฤษ และแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทางภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นในรอบ ๑๐ ปี ซึ่งปรากฏใน The Eighth Mental Measurement Year Book มีดังนี้ คือ

๑. California Achievement Tests, 1970 Edition : Language^๑ สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ใน ๕ ระดับ คือ ๑.๕ - ๒, ๒ - ๔, ๔ - ๖, ๖ - ๘, ๘ - ๑๒ มี ๕ แบบสอบย่อย คือ การฟัง, การเขียนอักษรตัวใหญ่, การใช้เครื่องหมายวรรคตอน, การใช้ภาษาและโครงสร้าง, และ การสะกดตัว แบบสอบของแต่ละระดับจะมี ๒ แบบ (form) รายละเอียดของแบบสอบสำหรับแต่ละระดับมีดังนี้

๑.๑ ระดับ ๑ (grade 1.5 - 2) ใช้เวลาทำ ๓๗ นาที

๑.๒ ระดับ ๒ (grade 2 - 4) ใช้เวลาทำ ๓๕ นาที

๑.๓ ระดับ ๓ (grade 4 - 6) ใช้เวลาทำ ๔๓ นาที

๑.๔ ระดับ ๔ (grade 6 - 9) ใช้เวลาทำ ๔๗ นาที

๑.๕ ระดับ ๕ (grade 9 - 12) ใช้เวลาทำ ๔๗ นาที

สร้างโดย Ernest W. Tiegs and Willis W. Clark; CTB/McGraw-

Hill

๒. Scholastic Achievement Tests for English First Language^๒ สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ในระดับต่าง ๆ ๗ ระดับ (Grade 2/ sub B, standard 1, 2, 3, 4, 6, 9 - 10) แต่ละฉบับใช้ชื่อต่าง ๆ กัน รายละเอียด

^๑Oscar Krison Buros . ed., The Eighth Mental Measurements Year book. (New Jersey : The Gryphon Press, 1978), p. 132.

^๒Ibid. p.p. 144-145

ของแบบสอบสำหรับแต่ละระดับมีดังนี้

๒.๑ Scholastic Achievement Tests English Higher (Grade 2/sub B), แบ่งเป็น ๓ แบบสอบย่อย คือ คำศัพท์, ความเข้าใจใกการอ่าน และ การสะกคคำ มี ๒ แบบ (form) ใช้เวลา ๔๒ นาที สร้างในปี ๑๙๗๓

๒.๒ Scholastic Achievement Tests English Higher (Standard I) แบ่งเป็น ๔ แบบสอบย่อย คือ คำศัพท์, การใช้ภาษา, ความเข้าใจในการอ่าน และ การสะกคคำ มี ๒ แบบ (form) ใช้เวลา ๔๕ นาที สร้างในปี ๑๙๗๓

๒.๓ Scholastic Achievement Tests English Higher (Standard II) มีรายละเอียดเช่นเดียวกับ Standard I ใช้เวลา ๓๖ นาที

๒.๔ Scholastic Achievement Test English Higher (Standard III) มีรายละเอียดเช่นเดียวกับ Standard II ใช้เวลา ๔๔ นาที

๒.๕ Scholastic Achievement Test for English Home Language (Standard 4) แบ่งเป็น ๔ แบบสอบย่อย คือ การสะกคคำ, การใช้ภาษา, คำศัพท์ และ ความเข้าใจในการอ่าน มี ๒ แบบ ใช้เวลา ๖๐ นาที สร้างในปี ๑๙๗๔-๑๙๗๕

๒.๖ Scholastic Achievement Test for English Home Language (Standard 6) แบ่งเป็น ๓ แบบสอบย่อย คือ การใช้ภาษา, คำศัพท์ และ ความเข้าใจในการอ่าน มี ๑ แบบ (form) ใช้เวลา ๕๕ นาที สร้างในปี ๑๙๗๔-๑๙๗๕

๒.๗ Scholastic Achievement Test for English Higher (Standard 9 - 10) แบ่งเป็น ๓ แบบสอบย่อย เช่นเดียวกับ Standard 6 มี ๑ แบบ (form) ใช้เวลา ๑๒๐ นาที สร้างในปี ๑๙๗๓

แบบสอบทั้งหมดสร้างโดย L.J.R. Kritzinger and S.R. Clark, Human Sciences Research Council (South Africa)

๓. American School Achievement Tests : Part 3, Language and Spelling, Revised Edition^๑ สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ สำหรับ ๓ ระดับ คือ ๒ - ๓, ๔ - ๖, ๗ - ๘ แบ่งเป็น ๒ แบบสอบย่อย คือ ภาษา (การใช้ภาษา, เครื่องหมายวรรคตอน, การเขียนตัวใหญ่ในคำและในประโยค, การจดจำประโยคได้ (sentence recognition) และไวยากรณ์ มี ๒ แบบ (form) รายละเอียดของแบบสอบแต่ละฉบับมีดังนี้

๓.๑ Primary Battery 2 (Grades 2 - 3) ใช้เวลาทำ ๑๘ นาที

๓.๒ Intermediate Battery (Grade 4 - 6) มีสัดส่วนของข้อทดสอบในแบบสอบย่อยต่างไปจาก Primary Battery คือ แบบสอบการสะกดคำมีจำนวนข้อทดสอบเท่าเดิม แต่ แบบสอบภาษา มีจำนวนข้อทดสอบเพิ่มมากขึ้น ใช้เวลาทำ ๓๒ นาที

๓.๓ Advanced Battery (Grade 7 - 9) มีสัดส่วนของข้อทดสอบในแต่ละแบบสอบย่อยเท่า ๆ กับ Intermediate Battery ใช้เวลาทำ ๓๗ นาที

แบบสอบนี้สร้างโดย Willis E. Pratt, George A. W.

Stouffer, Jr., and Joan R. Yunuzzi, Bobbs-Merrill Co., Inc. ในปี ๑๙๗๕

๔. College Board Achievement Test in English Composition^๒

สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ที่จะเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย เป็นแบบสอบการเขียนเรียงความแบบปรนัยเลือกตอบ ๕ ตัวเลือก มีทั้งหมด ๕๐ ข้อ แบ่งเป็น ข้อทดสอบการหาที่ผิดในประโยค, การแก้ข้อผิดในประโยค และ การแทนที่คำที่กำหนดให้ลงในประโยค ใช้เวลาทำ ๖๐ นาที แบบสอบนี้สร้างโดย Educational Testing Service ในปี ๑๙๗๖

แบบสอบสัมฤทธิ์ผลภาษาอังกฤษเหล่านี้เป็นแบบสอบสำหรับผู้เรียนซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ส่วนแบบสอบสัมฤทธิ์ผลภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

^๑Ibid. p. 128.

^๒Ibid. P. 135.

มีดังนี้ คือ

๑. A Comprehension English Language Test for Speakers of English as a Second Language^๑ มี ๓ แบบสอบย่อย คือ

ก) การฟัง (ปากเปล่า หรือ จากเทปบันทึกเสียง) ใช้เวลาในการทำ ๓๕ ถึง ๔๕ นาที

ข. โครงสร้างไวยากรณ์ ใช้เวลาในการทำ ๔๕ - ๕๕ นาที

ค) คำศัพท์ ใช้เวลาในการทำ ๓๕ - ๔๕ นาที

สร้างโดย David P. Harris และ Leslu A. Palmer ; McGraw-Hill Book Co. ในปี ๑๙๗๐

๒. Scholastic Achievement Test for English Lower Standard 2 and 3^๒ แบ่งเป็น ๓ แบบสอบย่อย คือ การใช้ภาษา, คำศัพท์, ความเข้าใจในการอ่าน, มีแบบสอบสำหรับ ๒ ระดับ คือ

๒.๑ English Lower Achievement Test Standard 2 มี ๑ แบบ (form) ใช้เวลาประมาณ ๖๐ นาที

๒.๒ English Lower Achievement Test Standard 3 มี ๑ แบบ (form) ใช้เวลาประมาณ ๖๓ นาที

แบบสอบนี้สร้างโดย Human Society Research Council (South Africa) ในปี ๑๙๗๔

๓. Scholastic Achievement Test for English Lower Standard 9 and 10^๓ แบ่งออกเป็น ๓ แบบสอบย่อย เช่นเดียวกับ Standard 2 and 3 มี ๑ แบบ

^๑Oscar Krisen Buros. ed., The Seventh Mental Measurement Yearbook. (New Jersey : The Gryphon Press, 1972), p. 548.

^๒Buros, The Eighth Mental Measurement Yearbook, p. 190.

^๓Ibid.

(form) ใช้เวลาทำประมาณ ๑๐๐ นาที สร้างโดย Human Society Research Council (South Africa) ในปี ๑๙๗๓

๔. Scholastic Achievement Test for English Second Language Standard I^๑ แบ่งเป็น ๔ แบบสอบย่อย คือ การสะกดคำ, การใช้ภาษา, คำศัพท์, และความเข้าใจในการอ่าน มี ๒ แบบ (form) ใช้เวลาในการทำประมาณ ๗๖ นาที สร้างโดย Human Society Research Council (South Africa) ในปี ๑๙๗๕

๕. Structure Tests - English Language^๒ (STEL) เป็นแบบสอบไวยากรณ์ โดยเฉพาะทักษะการอ่าน สำหรับนักเรียนระดับเริ่มต้น ระดับกลาง และ ระดับสูง แต่ละระดับมีแบบสอบ ๒ แบบ มุ่งให้ใช้ทดสอบภายในโรงเรียน แบบสอบแต่ละฉบับจะมีข้อทดสอบ ๕๐ ข้อ ซึ่งทดสอบความสามารถในการเลือกประโยคที่ต้องการไวยากรณ์ของนักเรียน แบบสอบเป็นแบบปรนัยชนิด ๓ ตัวเลือก วิธีการสอบ คือ แต่ละข้อนักเรียนจะต้องอ่านประโยค ๓ ประโยค ซึ่งเขียนเหมือนกันยกเว้นไวยากรณ์จุดที่ต้องการจะทดสอบในแต่ละประโยคจะไม่เหมือนกัน นักเรียนจะต้องเลือกประโยคที่เขียนถูกต้องไวยากรณ์ที่สุด แบบสอบนี้สร้างโดย J. Bert and D. Ilyin, Newbury House Publishers ในปี ๑๙๗๖

ส่วนแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทางภาษาอังกฤษที่มีการสร้างขึ้นในประเทศไทย มีดังนี้คือ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ นฤมล ภัทรภาณุ^๑ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์ไวยากรณ์อังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมในกรุงเทพมหานคร" โดยสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลไวยากรณ์อังกฤษสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

^๑Ibid.

^๒Rebecca M. Valetter, *Modern Language Testing*, 2d ed. (New York : Harcourt Brace & World, Inc., 1977), p. 326.

^๑นฤมล ภัทรภาณุ, "การสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์ไวยากรณ์อังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมในกรุงเทพมหานคร", (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตแผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖).

ขึ้นหนึ่งชุด จากหนังสือเรียนชื่อ Intermediate E. Course for Thailand Book III และตามรายการสอนชื่อ "Quick Reference to Intermediate English Course" ของหน่วยศึกษานิเทศก์ภาษาอังกฤษ กรมสามัญศึกษา แบบสอบที่สร้างขึ้นเป็นแบบสอบปรนัยชนิด ๔ ตัวเลือก ต่อจากนั้นนำไปทดลองสอบ ๒ ครั้ง และทดสอบจริง ๑ ครั้ง กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๓๕๐ คน ปรากฏว่าได้ข้อทดสอบทั้งหมด ๑๐๖ ข้อ ระดับความยากระหว่าง .๒๕ - .๗๔ อำนาจจำแนกระหว่าง .๒๒ - .๗๐ ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .๙๔ ค่าความคลาดเคลื่อน มาตรฐานในการวัดเท่ากับ ๑.๒๖

นอกจากนี้ยังมีการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่แบบสอบ สมฤทธิผล ซึ่งจะขอกล่าวแต่หัวเรื่องการวิจัยดังนี้

พ.ศ. ๒๕๐๘ กษมา อัจฉริยศาสตร์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียน"^๑

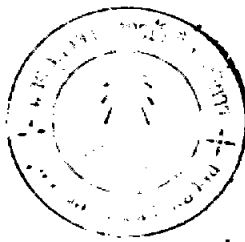
พ.ศ. ๒๕๑๘ พิชรประภา แพร์ตกุล ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบ ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียน"^๒

พ.ศ. ๒๕๑๙ ศิลป์ ภาคสุวรรณ ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบความ เข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียน"^๓

^๑กษมา อัจฉริยศาสตร์, "การสร้างแบบสอบความสามารถในการใช้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียน" (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘).

^๒พิชรประภา แพร์ตกุล, "การสร้างแบบสอบความสามารถในการใช้โครงสร้าง ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘).

^๓ศิลป์ ภาคสุวรรณ, "การสร้างแบบสอบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนเริ่มเรียน" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘).

พ.ศ. ๒๕๒๐ ทรงพรรณ มณีวรรณ ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม, สี่ และ ห้า"^๑

พ.ศ. ๒๕๒๐ แววดา ชัยวิวัฒน์พงศ์ ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม, สี่ และ ห้า"^๒

พ.ศ. ๒๕๒๐ สุภาภรณ์ ทองใบ ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางคำศัพท์ภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม, สี่ และ ห้า"^๓

พ.ศ. ๒๕๒๐ สมเจตน์ กาญจนะ ทำการวิจัยเรื่อง "การสร้างแบบสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษ ระดับ ป.ก.ศ.สูง"^๔

จะเห็นได้ว่าในประเทศไทย การวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบภาษาอังกฤษมีมาก แต่ส่วนมากจะเป็นการสร้างแบบสอบสมรรถนะ (proficiency test) เพื่อวัดความสามารถทางด้านต่าง ๆ ทั้งเนื้อหา และ ทักษะต่าง ๆ ส่วนแบบสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาใด

^๑ทรงพรรณ มณีวรรณ, "การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการเขียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม, สี่ และ ห้า" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐).

^๒แววดา ชัยวิวัฒน์พงศ์, "การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม, สี่ และ ห้า" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐).

^๓สุภาภรณ์ ทองใบ, "การสร้างแบบสอบสมรรถนะทางคำศัพท์ภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม, สี่ และ ห้า" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐).

^๔สมเจตน์ กาญจนะ, "การสร้างแบบสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษ ระดับ ป.ก.ศ.สูง" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต แผนกมัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐).

วิชาหนึ่งยังมีน้อย แต่จากรายงานความก้าวหน้าของโครงสร้างแบบสอบมาตรฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้กล่าวถึงแล้วในบทที่ ๑ และจากการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี"^๑ ซึ่งพบว่า ในการสร้างแบบสอบไม่มีการวิเคราะห์ข้อสอบเลย ทั้งนี้ เนื่องจากไม่เห็นประโยชน์ของการวิเคราะห์บ้าง และ ไม่มีเวลาที่จะทำการวิเคราะห์บ้าง ปัญหาการทดสอบเกิดจากครู เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้คือ

๑. ครูส่วนมากยังขาดความเข้าใจในเรื่องการทดสอบ โดยเฉพาะความเข้าใจในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุประสงค์ของการทดสอบและเทคนิคการทดสอบต่าง ๆ

๒. ครูส่วนมากไม่ได้หันมาพิจารณาตนเอง ตลอดจนข้อสอบของตน มักจะเพ่งเล็งเฉพาะเรื่องพื้นฐานความรู้ของนักเรียน เป็นส่วนใหญ่

๓. มีครูบางจำพวกที่มีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการทดสอบแต่ไม่ได้นำไปปฏิบัติจริง ๆ ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่มีประสิทธิภาพ เท่าที่ควร

จะเห็นได้ว่า การทดสอบซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนนั้น ยังมีปัญหาอยู่มาก แสดงว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษวิชาใดวิชาหนึ่งที่ทำกันในปัจจุบัน อาจไม่ให้ผลตามที่เป็นจริง สมควรที่จะได้มีการสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลภาษาอังกฤษวิชาต่าง ๆ ที่ได้มาตรฐาน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินผลและปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงมุ่งสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาภาษาอังกฤษหลัก ๑ อ.๐๑๑ ซึ่งเป็นวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานเบื้องต้นในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และเป็นวิชาที่ยังไม่มีผู้ใดสร้างแบบสอบสัมฤทธิ์ผลขึ้น

^๑ สหันดร อินทสุต, "การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนต่าง ๆ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๐).